

## Hồi thứ 65

### Các giáo sư phá tan Thiếu Lâm tự Cao Tấn Trung trở lại Quảng Đông thành

Nổi về Hồng Hi Quan xem thấy Bạch Mi đạo nhân đã giết Chí Thiện thiền sư, thì lòng nổi giận, nhảy tới chém Bạch Mi đạo nhân.

Phùng Đạo Đức liền vung đao xóc tới cự với Hồng Hi Quan; còn bên này Mã Hùng, Cao Tấn Trung, Phương Khôi, Bạch Long và Hồng Phúc cũng xáp tới đối địch với mấy người ấy.

Hai đảng đánh nhau với nhau một trận chưa biết ai hơn ai thua.

Ngũ Mai đánh với Phương Thế Ngọc cũng đã lâu lắm, mà còn thắng bại chưa phân.

Phương Thế Ngọc ráng sức đánh với Ngũ Mai, còn Ngũ Mai kiếm chỗ nghiệt mà đánh Phương Thế Ngọc.

Lúc ấy Ngũ Mai chém xuống một gươm làm cho Phương Thế Ngọc né ra, rồi lại đá dít Phương Thế Ngọc một cái rất nặng, như ai thì đã bị mang bệnh, còn Phương Thế Ngọc tập luyện bề ngoài rất dày, xương da như đồng, da đã như sắt, cho nên Ngũ Mai đá trúng rất nặng mà cũng không đến nỗi gì.

Phương Thế Ngọc thấy Ngũ Mai đá trúng dít mình thì mắng rằng:

- Con đĩ già, mi không biết lẽ thì ta làm xấu cho mi xem, phía sau của ta, như phía trước của mi, nào có khác gì mà mi phòng kiếm.

Ngũ Mai nghe nói nổi giận mắng rằng:

- Loài súc sinh, miệng còn hôi sữa, sao dám điều cợt với ta kìa ?

Nói rồi liền chém Phương Thế Ngọc một gươm.

Phương Thế Ngọc đỡ lấy gươm ấy, Ngũ Mai hất gươm Phương Thế Ngọc một cái rất mạnh làm cho gươm Phương Thế Ngọc văng ra và gươm của mình cũng rơi xuống đất.

Ngũ Mai thấy vậy nói với Phương Thế Ngọc rằng:

- Hai người không bình khí, người dám đánh quyền với ta không ?

Phương Thế Ngọc nghe nói rất mừng liền đáp rằng:

- Sao lại không dám.

Liền nhảy tới đánh quyền với Ngũ Mai.

Đánh được ba bốn mươi hiệp, xảy thấy Ngũ Mai ngã ngựa xuống đất.

Phương Thế Ngọc thấy vậy tưởng là Ngũ Mai bị vấp vật gì dưới chân, cho nên mới ngã, thì có ý mừng liền nhảy tới đá vô háng Ngũ Mai.

Ngũ Mai nổi giận liền mắng lớn rằng:

- Loài nghiệt súc, thật đáng chết yểu lắm, liền đập vô háng Phương Thế Ngọc một đập, trúng nhằm chỗ nghiệt.

Phương Thế Ngọc la lên một tiếng chao ôi rất lớn, liền ngã xuống đất.

Ngũ Mai nhảy tới đập bồi một đập.

Phương Thế Ngọc hôn xuống suối vàng !

Còn Phùng Đạo Đức đánh với Hồng Hi Quan, Cao Tấn Trung đánh với Lý Cẩm Luân, Bạch Long, Hồng phúc đánh với Đặng Á Thắng, Mã Hùng đánh với Lý Á Tòng, Phương Khôi đánh với Lâm Á Hồng.

Bạch Mi đạo nhân xem thấy Phương Khôi cự không lại Lâm Á Hồng, vừa muốn nhảy ra trợ chiến; xảy thấy Lâm Á Hồng chém Phương Khôi một đao, Phương Khôi đỡ đao không kịp, đao trúng nhằm vai.

Phương Khôi lật đật nhảy ra khỏi vòng chiến mà chạy.

Lâm Á Hồng rượt theo chém nữa.

Bạch Mi nhảy tới mắng rằng:

- Mi giết đồ đệ của ta không được đâu mà phòng giết.

Nói rồi chém Lâm Á Hồng một đao đầu rơi xuống đất.

Đặng Á Thắng đương đánh với Bạch Long và Hồng Phúc, thấy Lâm Á Hồng bị giết thì lòng đã kinh hãi, lật đật nhảy ra khỏi vòng, bị Bạch Long nhảy theo xáng xuống một đao, vừa ngã xuống đất, Hồng Phúc đánh bồi một roi nữa, hôn xuống suối vàng !

Còn Lý Á Tòng đánh với Mã Hùng, hai đảng đồng sức, chưa biết hơn thua, nhưng Lý Á Tòng thấy anh em mình bị giết đã nhiều thì lòng kinh hãi, vừa muốn nhảy đang ra mà chạy, bị Mã Hùng chém một đao, nhằm nơi bấp vể ngã quỵ xuống đất, bọn quân sĩ liền áp lại bắt Lý Á Tòng mà trói.

Còn lại một mình Hồng Hi Quan đương đánh với Phùng Đạo Đức, võ nghệ của Hồng Hi Quan thật cũng cao cường, nhưng mà cự không lại Phùng Đạo Đức, lại thêm thấy bọn Thiếu Lâm tự bị giết hết rồi, thì lòng kinh hãi liền nhảy dạt ra mà chạy.

Phùng Đạo Đức rượt theo đâm ngang vô hông Hồng Hi Quan.

Hồng Hi Quan đỡ lấy đao ấy rồi cũng đứng lại mà cự.

Phùng Đạo Đức xem thấy ai nấy đều rảnh việc rồi, duy mỗi mình chưa giết Hồng Hi Quan được thì cũng có ý hổ thẹn, bèn mắng một tiếng lớn rồi chém xuống một đao, nhằm vai Hồng Hi Quan.

Hồng Hi Quan ngã quỵ xuống đất, sẵn có quân áp lại bắt sống.

Bạch Mi đạo nhân thấy bọn cao thủ nơi Thiếu Lâm tự đã bị giết hết, còn lại tình những thiếu niên đồ đệ, võ nghệ chưa thông thì lòng không muốn làm dữ với chúng nó, bèn kêu bọn đồ đệ mình mà dặn rằng:

- Chúng ta chẳng nên giết bọn thiếu niên đồ đệ làm gì, phải đuổi nó đi cho rảnh. Bây giờ phải kiếm rộng khắp nơi chùa, như có ai lớn thì bắt mà giết chết.

Bọn đồ đệ vâng lời tìm kiếm khắp chùa chẳng có ai hết. Bèn chém phứt Lý Á Tòng và Hồng Hi Quan.

Rồi đó Bạch Mi đạo nhân giao hết các việc cho Cao Tấn Trung với quân sĩ nơi Phúc Kiến; còn mình đi với Ngũ Mai, Phùng Đạo Đức, Mã Hùng, Bạch Long, Hồng Phúc và Phương Khôi mà trở lại khách điếm.

Lúc ấy Phương khôi tuy đã bị vớt, nhưng cũng không nặng lắm.

Bạch Mi đạo nhân lấy thuốc thoa vô chỗ ấy, nội trong vài ngày thì đã lành rồi.

Còn Cao Tấn Trung và Trung quân còn ở lại Thiếu Lâm tự, đốc suất quân sĩ tàn liệt mấy cái thầy ấy, rồi trở lại tỉnh thành ra mắt quan Tổng đốc mà tỏ các việc trừ bọn Thiếu Lâm tự cho quan Tổng đốc nghe.

Quan Tổng đốc rất mừng, bèn xuất năm trăm lượng bạc cấp cho Cao Tấn Trung được làm lộ phí về Quảng Đông.

Cao Tấn Trung lãnh lấy bạc ấy trở lại khách điếm, ra mắt Bạch Mi đạo nhân mà bàn luận về cuộc khởi hành.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Ngày mai tính phải trở về Quảng Đông cho rồi.

Ngũ Mai, Phùng Đạo Đức và Mã Hùng đều nói:

- Chúng tôi về thẳng Tứ Xuyên luôn thể, không cần phải trở lại Quảng Đông làm gì, để cho sư huynh Cao Tấn Trung, Phương Khôi, Bạch Long và Hồng Đức trở lại Quảng Đông thì đã đủ rồi.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Liệt vị không trở lại Quảng Đông, lẽ nào tôi lại tới đó làm gì. Vậy chúng ta đồng vầy đoàn trở về Tứ Xuyên luôn thể, để cho bọn nó trở lại Quảng Đông mà thôi.

Cao Tấn Trung năn nỉ hết sức mấy người cũng không chịu trở lại Quảng Đông.

Bạch Long, Hồng Phúc xin theo Bạch Mi học tập võ nghệ.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Sức học của hai người bấy nhiêu đó thì đã đủ lấy công danh rồi chẳng cần phải học làm gì nữa; bây giờ Chí Thiện thiền sư và Phương Thế Ngọc đã thác rồi, trong nước bây giờ những người cao thủ đều là một bọn với ta, từ rày sắp lên tôi dám chắc không có người nào ỷ mạnh hại dân như Chí Thiện nữa. Thôi, người đừng học thêm làm gì, cứ giữ

một lòng tận trung báo quốc thì hay hơn. Mấy lời ta dặn người phải ghi lòng hậu hội hữu kỳ, chẳng nên bịn rịn.

Bạch Long, Hồng Phúc dạ dạ vâng lời.

Ngày ấy Bạch Mi đạo nhân, Ngũ Mai đại sư, Phùng Đạo Đức và Mã Hùng từ giả bọn Cao Tấn Trung quay gói hành lý trở lại Tứ xuyên.

Cao Tấn Trung, Phương Khôi, Bạch Long, Hồng Phúc đưa ba bốn dặm đường rồi cũng thu cấp hành lý trở lại Quảng Đông.

Về đến Quảng Đông, bọn Cao Tấn Trung vào dinh Tuần phủ ra mắt Tăng Tất Trung tỏ thuật các việc trừ được bọn Thiểu Lâm tự.

Tăng Tất Trung rất mừng mà rằng:

- Ấy cũng nhờ có liệt vị hết lòng hết sức nên mới trừ được bọn ấy, để tôi dâng biểu cùng triều đình xin thưởng cho liệt vị.

Bèn làm một đạo biểu chương giao cho Bạch Long và Hồng Phúc khiến phải đem về dâng cho Trần Hoảng Mưu.

Bạch Long và Hồng Phúc lãnh tờ biểu chương từ giả Tăng Tất Trung, Cao Tấn Trung và Phương Khôi trở lại Kinh sư.

Bạch An Phúc hay được chuyện ấy thì lòng rất mừng.

Bèn mời Cao Tấn Trung và Phương Khôi đến nhà bày tiệc thết đãi, rồi cũng đền ơn cho Phương Khôi y như lời hứa ngày trước.

Nói về Thiên tử về đến Kinh sư, văn võ bá quan thấy đều vào chầu.

Thiên tử hỏi Trần Hoảng Mưu và Lưu Dung các việc quốc chính.

Hai người ấy tâu các việc lớn cho Thiên tử nghe.

Kể thấy Bạch Long và Hồng Phúc về tới đó.

Triều bãi tung hô xong rồi thì dâng tờ biểu của Tăng Tất Trung và tâu hết các việc trừ được bọn Thiểu Lâm tự cho Thiên tử nghe.

Trần Hoảng Mưu lại dâng tờ biểu của Tăng Tất Trung ngày trước cho Thiên tử xem.

Thiên tử xem rồi lòng rất mừng. Bèn hạ chỉ phong cho Cao Tấn Trung làm chức Tổng binh, Bạch Long làm chức Đô đốc, Hồng Phúc làm chức Phó tướng, Phương Khôi làm chức Đô ti, rồi lại gia phong cho Lưu Dung và Trần Hoảng Mưu làm Đại Học Sĩ, Châu Nhật Thanh làm Điện tiền Thị vệ đại thần.

Từ ấy bốn biên thanh bình muôn dặm lạc nghiệp.

**Hết**